

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 65

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 30 ianuarie 2002

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
27.	— Lege pentru ratificarea Convenției penale privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999.....	2	
	Convenția penală privind corupția.....	2-8	
35.	— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Convenției penale privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999.....	9	
★			
41.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2001 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, stagiaturii și activității de cercetare medicală în sectorul sanitar.....	9-10	
49.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2001 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, stagiaturii și activității de cercetare medicală în sectorul sanitar.....	11	
★			
60.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 106/1999 privind contractele încheiate în afara spațiilor comerciale.....	11-12	
68.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 106/1999 privind contractele încheiate în afara spațiilor comerciale.....	12	
★			
61.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2001 pentru modificarea și completarea unor dispoziții din Codul penal referitoare la infracțiuni privind viața sexuală.....	12-13	
69.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2001 pentru modificarea și completarea unor dispoziții din Codul penal referitoare la infracțiuni privind viața sexuală.....	13	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
	Decizia nr. 340 din 4 decembrie 2001 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit. a) teza finală, lit. b) și alin. (2), art. 17-20, art. 21 alin. (5) și (6) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001.....	14-16	
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
	452/2001. — Ordin al ministrului industriei și resurselor privind aprobarea Programului de restructurare a Societății Comerciale „IAR” — S.A. Brașov pentru perioada 2001-2002.....	16	

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru ratificarea Convenției penale privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — (1) Se ratifică Convenția penală privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999.

(2) Cu ocazia depunerii instrumentului de ratificare a Convenției penale privind corupția, denumită în continuare *convenție*, România va comunica Secretariatului General al Consiliului Europei că autoritățile centrale desemnate în temeiul art. 29 paragraful 1 din convenție sunt următoarele:

a) Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, pentru cererile de asistență judiciară formulate în faza de urmărire penală;

b) Ministerul Justiției, pentru cererile de asistență judiciară formulate în faza de judecată sau de executare a pedepsei, precum și pentru cererile de extrădare.

(3) Data intrării în vigoare a prezentei legi, ținând seama de dispozițiile art. 32 din convenție, va fi:

a) data intrării în vigoare a convenției, dacă România depune instrumentul de ratificare a convenției anterior intrării sale în vigoare; sau

b) prima zi din luna care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data depunerii de către România a instrumentului de ratificare a convenției, dacă România depune acest instrument de ratificare ulterior intrării în vigoare a convenției.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 19 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 20 decembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 16 ianuarie 2002.
Nr. 27.

CONSILIUL EUROPEI**CONVENȚIA PENALĂ
PRIVIND CORUPȚIA*)****PREAMBUL**

Statele membre ale Consiliului Europei și celelalte state semnatare ale prezentei convenții, considerând că scopul Consiliului Europei este de a realiza o legătură mai strânsă între membrii săi, recunoscând importanța de a consolida cooperarea cu celelalte state semnatare ale prezentei convenții, convinse de necesitatea de a urma cu prioritate o politică penală comună care tinde să protejeze societatea împotriva corupției, inclusiv prin adoptarea unei legislații și a măsurilor preventive adecvate,

subliniind faptul că corupția constituie o amenințare pentru democrație, preeminența dreptului și drepturile omului, subminează principiile de bună administrare, echitate și justiție socială, denaturează concurența, împiedică dezvoltarea economică și pune în pericol stabilitatea instituțiilor democratice și bazele morale ale societății,

convinse că eficacitatea luptei împotriva corupției se realizează printr-o cooperare internațională penală intensificată, rapidă și adaptată,

apreciind realizările recente care contribuie la ameliorarea conștiinței și cooperării la nivel internațional în lupta împotriva corupției, inclusiv acțiunile desfășurate de O.N.U., Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional, Organizația Mondială a Comerțului, Organizația Statelor Americane, O.C.D.E. și Uniunea Europeană,

având în vedere Programul de acțiune împotriva corupției, adoptat de Comitetul Miniștrilor Consiliului Europei în luna noiembrie 1996, ca urmare a recomandărilor celei de a 19-a Conferințe a miniștrilor europeni ai justiției (La Valetta, 1994), amintind în acest context importanța participării statelor nemembre la activitățile Consiliului Europei împotriva corupției și salutând contribuția lor prețioasă la punerea în aplicare a Programului de acțiune împotriva corupției,

*) Traducere.

amintind, printre altele, că Rezoluția nr. 1, adoptată de miniștrii europeni de justiție la cea de-a 21-a Conferință a lor (Praga, 1997), cheamă la aplicarea rapidă a Programului de acțiune împotriva corupției și recomandă îndeosebi elaborarea unei convenții penale privind corupția, care să prevadă incriminarea coordonată a infracțiunilor de corupție, o cooperare consolidată în cercetarea unor asemenea infracțiuni și un mecanism eficace de urmărire a aplicării, deschis în mod egal statelor membre și statelor nemembre,

reținând că șefii de stat și de guvern ai Consiliului Europei au hotărât, cu ocazia celei de-a doua Întâlniri la vârf a lor care a avut loc la Strasbourg în zilele de 10 și 11 octombrie 1997, să caute răspunsuri comune la provocările determinate de extinderea corupției și au adoptat un plan de acțiune care, vizând promovarea cooperării în lupta împotriva corupției, inclusiv legăturile sale cu crima organizată și spălarea banilor, însărcinează Comitetul Miniștrilor Consiliului Europei să încheie rapid lucrările de elaborare de instrumente juridice internaționale, conform Programului de acțiune împotriva corupției,

considerând în plus că Rezoluția (97) 24 privind cele 20 de Principii directe pentru lupta împotriva corupției, adoptată la 6 noiembrie 1997 de Comitetul Miniștrilor Consiliului Europei cu ocazia celei de-a 101-a Sesiuni a sa, subliniază necesitatea de a încheia rapid elaborarea de instrumente juridice internaționale în executarea Programului de acțiune împotriva corupției,

având în vedere adoptarea cu ocazia celei de-a 102-a Sesiuni a Comitetului Miniștrilor Consiliului Europei, la 4 mai 1998, a Rezoluției (98) 7 privind autorizarea de a crea Acordul parțial extins stabilind Grupul de State împotriva Corupției — GRECO, instituție care are drept obiect îmbunătățirea capacității membrilor săi de a lupta împotriva corupției, veghind la punerea în aplicare a angajamentelor lor în acest domeniu,

au convenit cele ce urmează:

CAPITOLUL I

Terminologie

ARTICOLUL 1

Terminologie

Definiții

În sensul prezentei convenții:

a) expresia *agent public* este interpretată prin referire la definiția noțiunilor de *funcționar*, *funcționar public*, *ministru*, *primar* sau *judecător* în dreptul național al statului în care persoana în cauză exercită această funcție, precum și la modul în care aceasta este aplicată în dreptul său penal;

b) termenul *judecător* menționat la lit. a) include membrii Ministerului Public și persoanele care exercită funcții judecătorești;

c) în cazul urmărilor care implică un agent public al unui alt stat, statul care urmărește nu poate aplica definiția de agent public decât în măsura în care această definiție este compatibilă cu dreptul său național;

d) *persoană juridică* desemnează orice entitate având acest statut în baza dreptului național aplicabil, cu excepția statelor sau a altor entități publice în exercitarea prerogativelor lor de putere publică și a organizațiilor internaționale publice.

CAPITOLUL II

Măsuri ce trebuie luate la nivel național

ARTICOLUL 2

Corupția activă a agenților publici naționali

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a incrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, atunci când s-a săvârșit cu intenție, fapta de a propune, de a oferi sau de a da, direct ori indirect, orice folos necuvenit unuia dintre agenții săi publici, pentru el sau pentru altcineva, pentru ca acesta să îndeplinească ori să se abțină de la îndeplinirea unui act în exercițiul funcțiilor sale.

ARTICOLUL 3

Corupția pasivă a agenților publici naționali

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a incrimina ca

infracțiune, conform dreptului său intern, atunci când s-a săvârșit cu intenție, fapta unuia dintre agenții săi publici de a solicita sau de a primi, direct ori indirect, orice folos necuvenit pentru el sau pentru altcineva ori de a accepta oferta sau promisiunea cu scopul de a îndeplini ori de a se abține să îndeplinească un act în exercitarea funcțiilor sale.

ARTICOLUL 4

Corupția membrilor adunărilor publice naționale

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a incrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, faptele menționate la art. 2 și 3, dacă acestea se referă la o persoană membră a unei adunări publice naționale care exercită puteri legislative sau administrative.

ARTICOLUL 5

Corupția agenților publici străini

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a incrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, faptele menționate la art. 2 și 3, dacă acestea se referă la un agent public al unui alt stat.

ARTICOLUL 6

Corupția membrilor adunărilor publice străine

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a incrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, faptele menționate la art. 2 și 3, dacă acestea se referă la o persoană membră a unei adunări publice, care exercită puteri legislative sau administrative ale unui alt stat.

ARTICOLUL 7

Corupția activă în sectorul privat

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a incrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, dacă s-a săvârșit cu intenție, în cadrul unei activități comerciale, fapta de a promite sau de a da, direct ori indirect, orice folos necuvenit oricărei persoane care conduce sau lucrează pentru o entitate din sectorul privat, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, cu scopul ca aceasta să îndeplinească sau

să se abțină să îndeplinească un act, cu încălcarea obligațiilor sale.

ARTICOLUL 8

Corupția pasivă în sectorul privat

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a încrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, dacă s-a săvârșit cu intenție, în cadrul unei activități comerciale, fapta oricărei persoane care conduce sau lucrează pentru o entitate din sectorul privat de a solicita sau de a primi, direct ori prin intermediul terților, un folos necuvenit sau de a accepta oferta ori promisiunea, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, cu scopul ca aceasta să îndeplinească sau să se abțină să îndeplinească un act, cu încălcarea obligațiilor sale.

ARTICOLUL 9

Corupția funcționarilor internaționali

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a încrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, faptele menționate la art. 2 și 3, dacă acestea se referă la o persoană care are calitatea de funcționar sau agent contractual, în sensul prevăzut de statut, al unei organizații publice internaționale sau supranaționale la care partea este membră, precum și la orice persoană care, fie că este sau nu este detașată pe lângă o astfel de organizație, exercită funcții ce corespund funcționarilor sau agenților menționați.

ARTICOLUL 10

Corupția membrilor adunărilor parlamentare internaționale

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a încrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, faptele menționate la art. 4, dacă acestea se referă la o persoană membră a unei adunări parlamentare a unei organizații internaționale sau supranaționale la care partea este membră.

ARTICOLUL 11

Corupția judecătorilor și a agenților curților internaționale

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a încrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, faptele menționate la art. 2 și 3, dacă acestea se referă la o persoană care exercită funcții judiciare în cadrul unei curți internaționale a cărei competență este acceptată de către parte sau la un funcționar de la grefa unei asemenea curți.

ARTICOLUL 12

Trafic de influență

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a încrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, dacă s-a săvârșit cu intenție, fapta de a propune, de a oferi sau de a da, direct ori indirect, orice folos necuvenit, cu titlu de remunerație, oricui afirmă sau confirmă că este capabil să exercite o influență în luarea unei decizii de către oricare dintre persoanele vizate de art. 2, art. 4—6 și de art. 9—11, indiferent dacă folosul necuvenit este pentru sine sau pentru altcineva, precum și fapta de a solicita, de a primi sau de a accepta oferta ori promisiunea, cu titlu de remunerație, pentru o astfel de influență, indiferent dacă influența este

sau nu este exercitată ori dacă influența presupusă produce sau nu produce rezultatul dorit.

ARTICOLUL 13

Spălarea produselor obținute din infracțiunile de corupție

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a încrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, faptele menționate la art. 6 paragrafele 1 și 2 din Convenția nr. 141 a Consiliului Europei, în condițiile prevăzute de acestea, atunci când infracțiunea principală constă în una dintre infracțiunile stabilite în baza art. 2—12 din prezenta convenție, în măsura în care partea n-a formulat o rezervă sau o declarație referitoare la aceste infracțiuni ori nu consideră aceste infracțiuni ca fiind infracțiuni grave la legislația referitoare la spălarea banilor.

ARTICOLUL 14

Infracțiuni contabile

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a încrimina ca infracțiune pasibilă de sancțiuni penale sau de alte tipuri de sancțiuni, conform dreptului său intern, dacă sunt săvârșite cu intenție, faptele sau omisiunile următoare destinate să comită, să disimuleze sau să tăinuiască infracțiunile precizate la art. 2—12, în măsura în care partea n-a formulat o rezervă sau o declarație:

a) de a întocmi sau de a folosi o factură ori orice alt document sau înscris contabil care conține informații false sau incomplete;

b) de a omite, într-o manieră ilicită, contabilizarea unui vărsământ.

ARTICOLUL 15

Acte de participare

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a încrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, orice faptă de complicitate la una dintre infracțiunile stabilite în baza prezentei convenții.

ARTICOLUL 16

Imunitate

Dispozițiile prezentei convenții nu aduc atingere dispozițiilor oricărui tratat, protocol sau statut, precum și textelor lor de aplicare, în ceea ce privește ridicarea imunității.

ARTICOLUL 17

Competență

1. Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a-și determina competența referitoare la o infracțiune stabilită în temeiul art. 2—14, dacă:

a) infracțiunea este săvârșită în tot sau în parte pe teritoriul său;

b) autorul infracțiunii este unul dintre cetățenii săi, unul dintre agenții săi publici sau unul dintre membrii adunărilor sale publice naționale;

c) infracțiunea se referă la un agent public sau la un membru al adunărilor sale publice naționale ori la o altă persoană menționată la art. 9—11, care este în același timp cetățeanul său.

2. Fiecare stat poate, în momentul semnării sau depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de

aprobare sau de aderare, într-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să precizeze că își rezervă dreptul de a nu aplica, ori de a aplica numai în cazuri sau condiții specifice, regulile de competență definite la paragraful 1 b) și c) sau o parte oarecare din aceste texte.

3. Atunci când o parte a folosit posibilitatea de rezervă prevăzută la paragraful 2 aceasta adoptă măsurile care se dovedesc necesare pentru a-și determina competența referitoare la infracțiunile stabilite în baza prezentei convenții, dacă autorul prezumat a fi comis infracțiunea se află pe teritoriul său și nu poate fi extrădat unei alte părți numai pe motiv de cetățenie, ca urmare a unei cereri de extrădare.

4. Prezenta convenție nu exclude exercitarea de către una dintre părți a oricărei competențe penale determinate conform dreptului său intern.

ARTICOLUL 18

Responsabilitatea persoanelor juridice

1. Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a se asigura că persoanele juridice pot fi ținute responsabile de infracțiuni de corupție activă, trafic de influență și de spălare a capitalurilor, stabilite în temeiul prezentei convenții, dacă acestea sunt comise în contul lor de către o persoană fizică ce acționează fie individual, fie în calitate de membru al unui organ al persoanei juridice, în cadrul căreia exercită atribuții de conducere referitoare la:

- puterea de reprezentare a persoanei juridice; sau
- autoritatea pentru a lua decizii în numele persoanei juridice; sau
- autoritatea pentru a exercita un control în cadrul persoanei juridice,

precum și pentru participarea unei asemenea persoane fizice în calitate de complice sau de instigator la comiterea infracțiunilor sus-menționate.

2. Făcând abstracție de cazurile deja prevăzute la paragraful 1, fiecare parte ia măsurile necesare pentru a se asigura că o persoană juridică poate fi ținută responsabilă dacă lipsa de supraveghere sau de control din partea unei persoane fizice menționate la paragraful 1 a făcut posibilă comiterea infracțiunilor menționate la paragraful 1 în contul respectivei persoane juridice de către o persoană fizică supusă autorității sale.

3. Responsabilitatea persoanei juridice în temeiul paragrafelor 1 și 2 nu exclude urmărirea penală împotriva persoanelor fizice autori, instigatori sau complici la infracțiunile menționate la paragraful 1.

ARTICOLUL 19

Sancțiuni și măsuri

1. Ținând seama de gravitatea infracțiunilor stabilite în baza prezentei convenții, fiecare parte prevede, cu privire la infracțiunile stabilite conform art. 2—14, sancțiuni și măsuri efective, proporționale și descurajatoare, incluzând, atunci când sunt săvârșite de persoane fizice, sancțiuni privative de libertate ce pot da loc la extrădare.

2. Fiecare parte se asigură ca în cazul responsabilității stabilite în temeiul art. 18 paragrafele 1 și 2 persoanele juridice să fie pasibile de sancțiuni eficace, proporționate și descurajatoare, de natură penală sau nepenală, inclusiv de sancțiuni pecuniare.

3. Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a-i permite să confişte sau să blocheze în alt mod instrumentele și produsele infracțiunilor stabilite în temeiul prezentei convenții sau bunurile a căror valoare corespunde acestor produse.

ARTICOLUL 20

Autorități specializate

Fiecare parte adoptă măsurile care se dovedesc necesare pentru ca persoane sau entități să fie specializate în lupta împotriva corupției. Ele vor dispune de independența necesară în cadrul principiilor fundamentale ale sistemului juridic al părții, pentru a-și putea exercita funcțiile în mod eficace și libere de orice presiune ilicită. Părțile veghează ca personalul respectivelor entități să dispună de o pregătire și de resurse financiare adaptate funcțiilor pe care le exercită.

ARTICOLUL 21

Cooperarea între autorități naționale

Fiecare parte adoptă măsurile care se dovedesc necesare pentru a se asigura că autoritățile publice, precum și orice agent public cooperează, în conformitate cu dreptul național, cu autoritățile însărcinate cu investigațiile și urmărirea infracțiunilor:

- a) informând autoritățile în cauză, din proprie inițiativă, atunci când există motive rezonabile să considere că una dintre infracțiunile stabilite în baza art. 2—14 a fost comisă; sau
- b) furnizând, la cerere, autorităților în cauză toate informațiile necesare.

ARTICOLUL 22

Protecția colaboratorilor justiției și a martorilor

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a asigura o protecție efectivă și corespunzătoare:

- a) persoanelor care furnizează informații referitoare la infracțiunile stabilite în baza art. 2—14 sau colaborează în alt mod cu autoritățile însărcinate cu investigații sau urmăriri;
- b) martorilor care fac o depozitie privind astfel de infracțiuni.

ARTICOLUL 23

Măsuri care vizează facilitarea strângerii de probe și confiscarea produselor

1. Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri, inclusiv cele care permit utilizarea tehnicilor de investigație speciale conform legislației naționale, care se dovedesc necesare pentru a facilita strângerea de probe referitoare la infracțiunile stabilite în temeiul art. 2—14 și pentru a-i permite să identifice, să cerceteze, să blocheze și să sechestreze instrumentele și produsele corupției sau bunurile a căror valoare corespunde acestor produse, susceptibile să constituie obiectul măsurilor stabilite la paragraful 3 al art. 19.

2. Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a-și abilita tribunalele sau alte autorități competente să ordone comunicarea ori sechestrarea dosarelor bancare, financiare sau comerciale, pentru a pune în practică măsurile menționate la paragraful 1.

3. Secretul bancar nu va constitui un obstacol pentru măsurile definite la paragrafele 1 și 2.

CAPITOLUL III Monitorizarea punerii în aplicare

ARTICOLUL 24 Monitorizarea

Grupul Statelor împotriva Corupției (GRECO) asigură urmărirea punerii în aplicare a prezentei convenții de către părțile contractante.

CAPITOLUL IV Cooperare internațională

ARTICOLUL 25 Principii generale și măsuri care se aplică pentru cooperarea internațională

1. Părțile cooperează, conform dispozițiilor instrumentelor internaționale pertinente privind cooperarea internațională în materie penală sau înțelegerilor stabilite pe baza legislațiilor uniforme ori reciproce și dreptului lor național, în cea mai largă măsură posibilă, pentru investigațiile și procedurile privind infracțiunile penale din domeniul de aplicare a prezentei convenții.

2. Dacă nici un instrument internațional sau nici o înțelegere dintre cele menționate în paragraful 1 nu este în vigoare între părți, se aplică prevederile art. 26—31.

3. Prevederile art. 26—31 se aplică și atunci când sunt mai favorabile decât dispozițiile conținute în instrumentele internaționale sau în acordurile menționate la paragraful 1.

ARTICOLUL 26 Asistență

1. Părțile își acordă asistența cea mai largă posibilă pentru a se ocupa fără întârziere de cererile autorităților care sunt abilitate, în temeiul legilor lor naționale, să cerceteze sau să urmărească infracțiunile din domeniul de aplicare a prezentei convenții.

2. Asistența în sensul paragrafului 1 poate fi refuzată dacă partea solicitată consideră că faptul de a da curs cererii ar fi de natură să aducă atingere intereselor sale fundamentale, suveranității naționale, securității naționale sau ordinii publice.

3. Părțile nu vor putea invoca secretul bancar pentru a justifica refuzul lor de a coopera în baza prevederilor prezentului capitol. Dacă dreptul său intern o cere, o parte poate solicita ca o cerere de cooperare care ar implica ridicarea secretului bancar să fie autorizată fie de către un judecător, fie de către o altă autoritate judiciară, inclusiv de Ministerul Public, care acționează în materie de infracțiuni.

ARTICOLUL 27 Extrădare

1. Infracțiunile din domeniul de aplicare a prezentei convenții sunt considerate ca fiind incluse în orice tratat de extrădare în vigoare între părți ca infracțiuni ce dau loc la extrădare. Părțile se angajează să includă aceste infracțiuni în orice tratat de extrădare pe care îl vor încheia, ca infracțiuni ce dau loc la extrădare.

2. Dacă una dintre părți, care subordonează extrădarea existenței unui tratat, primește o cerere de extrădare a unei părți cu care nu a încheiat un asemenea tratat, ea

poate considera prezenta convenție ca bază legală a extrădării pentru toate infracțiunile stabilite conform prezentei convenții.

3. Părțile care nu subordonează extrădarea existenței unui tratat recunosc infracțiunile stabilite conform prezentei convenții ca infracțiuni ce dau loc la extrădare.

4. Extrădarea este subordonată condițiilor prevăzute de dreptul părții solicitate sau de tratatele de extrădare aplicabile, inclusiv cu privire la motivele pentru care partea solicitată poate refuza extrădarea.

5. Dacă extrădarea cerută pe motivul unei infracțiuni stabilite conform prezentei convenții este refuzată numai pe baza cetățeniei persoanei care face obiectul cererii sau pentru că partea solicitată se consideră competentă în speță, aceasta înaintea cazului autorităților sale competente în scopul urmăririi, excepând cazul în care au fost convenite alte dispoziții cu partea solicitantă, informând-o în timp util cu privire la rezultatul definitiv.

ARTICOLUL 28 Informații spontane

Fără a aduce atingere propriilor investigații sau proceduri, o parte poate, fără o cerere prealabilă, să comunice unei alte părți informații factice atunci când consideră că divulgarea respectivelor informații este susceptibilă de a ajuta partea beneficiară să înceapă sau să efectueze investigații sau urmăririi privind infracțiunile stabilite în baza prezentei convenții ori este susceptibilă să determine o cerere a acestei părți în sensul prezentului capitol.

ARTICOLUL 29 Autoritatea centrală

1. Părțile desemnează o autoritate centrală sau, dacă este necesar, mai multe autorități centrale însărcinate să trimită cererile formulate în baza prezentului capitol, să răspundă la acestea, să le execute sau să le transmită autorităților care au competența de a le executa.

2. Fiecare parte comunică secretarului general al Consiliului European, în momentul semnării sau depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, denumirea și adresa autorităților desemnate cu aplicarea paragrafului 1.

ARTICOLUL 30 Corespondență directă

1. Autoritățile centrale comunică direct între ele.

2. În caz de urgență cererile de asistență judiciară sau comunicările referitoare la acestea pot fi trimise direct de către autoritățile judiciare, inclusiv de Ministerul Public, ale părții solicitante unor autorități similare ale părții solicitate. În acest caz o copie trebuie trimisă simultan autorității centrale a părții solicitate prin intermediul autorității centrale a părții solicitante.

3. Orice cerere sau comunicare formulată în aplicarea paragrafelor 1 și 2 poate fi prezentată prin intermediul Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol).

4. Dacă o cerere este prezentată în baza paragrafului 2 și dacă autoritatea sesizată nu este competentă pentru a-i da curs, ea o transmite autorității competente din țara sa și informează direct partea solicitantă.

5. Cererile sau comunicările prezentate în baza paragrafului 2, care nu implică măsuri de constrângere, pot fi transmise direct de către autoritatea competentă a părții solicitante autorității competente a părții solicitate.

6. Fiecare stat poate, în momentul semnării sau depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, să îl informeze pe secretarul general al Consiliului Europei că, din motive de eficacitate, cererile formulate în aplicarea acestui capitol trebuie adreseate autorității sale centrale.

ARTICOLUL 31

Informare

Partea solicitată informează fără întârziere partea solicitantă despre urmarea dată unei cereri formulate în baza prezentului capitol și despre rezultatul definitiv al urmării date cererii. De asemenea, partea solicitată informează fără întârziere partea solicitantă despre orice circumstanțe care fac imposibilă executarea măsurilor solicitate sau care riscă să o întârzie considerabil.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

ARTICOLUL 32

Semnarea și intrarea în vigoare

1. Prezenta convenție este deschisă spre semnare statelor membre ale Consiliului Europei și statelor nemembre care au participat la elaborarea sa. Aceste state pot să își exprime consimțământul de a fi legate prin:

a) semnare, fără rezerva ratificării, acceptării sau aprobării; sau

b) semnare, sub rezerva ratificării, acceptării sau aprobării, urmată de ratificare, acceptare sau aprobare.

2. Instrumentele de ratificare, de acceptare sau de aprobare vor fi depuse la secretarul general al Consiliului Europei.

3. Prezenta convenție va intra în vigoare în prima zi din luna care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data la care 14 state și-au dat consimțământul de a fi legate prin prezenta convenție, conform dispozițiilor paragrafului 1. Un stat care nu este membru al Grupului de State împotriva Corupției (GRECO) în momentul ratificării va deveni membru, în mod automat, în ziua intrării în vigoare a prezentei convenții.

4. Pentru orice stat semnatar care își va exprima ulterior consimțământul de a fi legat prin prezenta convenție, aceasta va intra în vigoare în prima zi din luna care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data exprimării consimțământului său de a fi legat prin prezenta convenție conform dispozițiilor paragrafului 1. Un stat semnatar, nembru al Grupului de State împotriva Corupției (GRECO) în momentul ratificării, va deveni membru, în mod automat, în ziua intrării în vigoare a prezentei convenții în ceea ce îl privește.

ARTICOLUL 33

Aderarea la convenție

1. După intrarea în vigoare a prezentei convenții Comitetul Miniștrilor al Consiliului Europei va putea, după ce a consultat statele contractante la convenție, să invite

Comunitatea Europeană, precum și orice stat nembru al Consiliului, care nu a participat la elaborarea sa, să adere la prezenta convenție, printr-o decizie luată cu majoritatea prevăzută la art. 20.d din Statutul Consiliului Europei și cu unanimitatea reprezentanților statelor contractante ce au dreptul de a face parte din Comitetul Miniștrilor.

2. Pentru Comunitatea Europeană și pentru orice stat care aderă convenția va intra în vigoare în prima zi din luna care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data depunerii instrumentului de aderare la secretarul general al Consiliului Europei. Comunitatea Europeană și orice stat care aderă vor deveni în mod automat membre ale GRECO, dacă nu sunt deja în momentul aderării, în ziua intrării în vigoare a prezentei convenții în ceea ce le privește.

ARTICOLUL 34

Aplicare teritorială

1. Orice stat va putea, în momentul semnării sau depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, să desemneze teritoriul ori teritoriile la care se va aplica prezenta convenție.

2. Orice parte va putea să extindă, în orice alt moment următor, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, aplicarea prezentei convenții la orice alt teritoriu desemnat în declarație. Convenția va intra în vigoare cu privire la acest teritoriu în prima zi din luna care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data primirii respectivei declarații de către secretarul general.

3. Orice declarație făcută în baza paragrafelor 1 și 2 va putea fi retrasă, în ceea ce privește orice teritoriu desemnat în această declarație, printr-o notificare adresată secretarului general al Consiliului Europei. Retragerea va avea efect în prima zi din luna care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data primirii respectivei notificări de către secretarul general.

ARTICOLUL 35

Relații cu alte convenții și acorduri

1. Prezenta convenție nu aduce atingere drepturilor și obligațiilor ce decurg din convențiile internaționale multilaterale privind probleme speciale.

2. Părțile la convenție vor putea încheia între ele acorduri bilaterale sau multilaterale referitoare la problemele reglementate prin prezenta convenție, în scopul completării sau dezvoltării dispozițiilor acesteia ori pentru a facilita aplicarea principiilor pe care le consacră.

3. Dacă două sau mai multe părți au încheiat deja un acord ori un tratat cu privire la un subiect acoperit de prezenta convenție sau atunci când au stabilit într-o altă manieră relațiile lor cu privire la acest subiect, vor avea facultatea de a aplica respectivul acord sau tratat în locul prezentei convenții, în scopul facilitării cooperării internaționale.

ARTICOLUL 36

Declarații

Orice stat poate, în momentul semnării sau depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, să declare că va incrimina ca infracțiune corupția activă și pasivă a agenților publici străini în sensul

art. 5, a funcționarilor internaționali în sensul art. 9 sau a judecătorilor și agenților curților internaționale în sensul art. 11, numai în măsura în care agentul public sau judecătorul îndeplinește ori se abține să îndeplinească un act, cu încălcarea obligațiilor sale oficiale.

ARTICOLUL 37

Rezerve

1. Orice stat poate, în momentul semnării sau depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, să declare că nu va incrimina ca infracțiuni, conform dreptului său intern, în tot sau în parte, faptele menționate la art. 4, art. 6—8, art. 10 și 12 sau infracțiunile de corupție pasivă menționate la art. 5.

2. Orice stat poate, în momentul semnării sau depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, să declare că face uz de rezerva prevăzută la art. 17 paragraful 2.

3. Orice stat poate, în momentul semnării sau depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, să declare că poate refuza o cerere de asistență judiciară conform art. 26 paragraful 1, dacă cererea privește o infracțiune pe care partea solicitată o consideră infracțiune politică.

4. Un stat nu poate, prin aplicarea paragrafelor 1, 2 și 3, să facă rezerve la mai mult de 5 dintre dispozițiile menționate la paragrafele respective. Nici o altă rezervă nu este admisă. Rezervele de aceeași natură referitoare la art. 4, 6 și 10 vor fi considerate ca o singură rezervă.

ARTICOLUL 38

Valabilitatea și examinarea declarațiilor și rezervelor

1. Declarațiile prevăzute la art. 36 și rezervele prevăzute la art. 37 sunt valabile 3 ani calculați din prima zi a intrării în vigoare a convenției pentru statul în cauză. Totuși aceste rezerve pot fi reînnoite pentru perioade de aceeași durată.

2. Cu 12 luni înaintea expirării declarației sau rezervei secretarul general al Consiliului Europei informează statul respectiv cu privire la această expirare. Cu 3 luni înaintea datei expirării statul comunică secretarului general al Consiliului Europei intenția sa de a menține, de a modifica ori de a retrage declarația sau rezerva. În caz contrar secretarul general al Consiliului Europei informează acest stat despre faptul că declarația sau rezerva sa este automat prelungită pentru o perioadă de 6 luni. Dacă statul respectiv nu comunică decizia sa de a menține sau de a modifica rezervele sale înaintea expirării acestei perioade, rezerva sau rezervele cad.

3. Dacă o parte formulează o declarație sau o rezervă conform art. 36 și 37, ea furnizează, înaintea reînnoirii acesteia sau la cerere, explicații grupului GRECO în privința motivelor care justifică menținerea sa.

ARTICOLUL 39

Amendamente

1. Amendamentele la prezenta convenție pot fi propuse de către fiecare parte și orice propunere va fi comunicată de secretarul general al Consiliului Europei statelor membre ale Consiliului Europei și fiecărui stat nemembru care a aderat sau a fost invitat să adere la prezenta convenție conform dispozițiilor art. 33.

2. Orice amendament propus de către una dintre părți este comunicat Comitetului european pentru probleme penale care supune Comitetului Miniștrilor avizul său cu privire la amendamentul propus.

3. Comitetul Miniștrilor examinează amendamentul propus și avizul Comitetului european pentru probleme penale și, după consultarea statelor nemembre, părți la prezenta convenție, poate adopta amendamentul.

4. Textul oricărui amendament adoptat de Comitetul Miniștrilor conform paragrafului 3 este transmis părților pentru acceptare.

5. Orice amendament adoptat conform paragrafului 3 va intra în vigoare în a treia zi după ce toate părțile îl vor informa pe secretarul general al Consiliului Europei că l-au acceptat.

ARTICOLUL 40

Soluționarea diferendelor

1. Comitetul european pentru probleme penale al Consiliului Europei va fi informat cu privire la interpretarea și la aplicarea prezentei convenții.

2. În caz de diferend între părți cu privire la interpretarea sau la aplicarea prezentei convenții, părțile se vor strădui să ajungă la o soluționare a diferendului prin negociere sau prin orice alt mijloc, la libera lor alegere, inclusiv supunerea diferendului Comitetului european pentru probleme penale, unui tribunal arbitral care va lua decizii obligatorii pentru părțile la diferend sau Curții Internaționale de Justiție, conform unui acord între părțile implicate.

ARTICOLUL 41

Denunțare

1. Orice parte poate, în orice moment, să denunțe prezenta convenție adresând o notificare secretarului general al Consiliului Europei.

2. Denunțarea va avea efect în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data primirii notificării de către secretarul general al Consiliului Europei.

ARTICOLUL 42

Notificări

Secretarul general al Consiliului Europei va notifica statelor membre ale Consiliului Europei și oricărui stat care a aderat la prezenta convenție:

- orice semnătură;
- depunerea oricărui instrument de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare;
- orice dată de intrare în vigoare a prezentei convenții conform art. 32 și 33;
- orice declarații sau rezervă în baza art. 36 sau 37;
- orice alt act, notificare sau comunicare legată de prezenta convenție.

Drept care subsemnații, corespunzător împuterniciți în acest sens, au semnat prezenta convenție.

Semnată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999, în limbile franceză și engleză, ambele texte fiind egal autentice, într-un singur exemplar original care va fi depus în arhivele Consiliului Europei. Secretarul general al Consiliului Europei va trimite o copie certificată conformă fiecăruia dintre statele membre ale Consiliului Europei, statelor nemembre care au participat la elaborarea convenției și oricărui stat invitat să adere la aceasta.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Convenției penale privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Convenției penale privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 14 ianuarie 2002.
Nr. 35.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2001 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, stagiaturii și activității de cercetare medicală în sectorul sanitar

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58 din 19 aprilie 2001 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, stagiaturii și activității de cercetare medicală în sectorul sanitar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 26 aprilie 2001, cu următoarele modificări și completări:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Rezidențiatul, ca formă de pregătire post-universitară a medicilor și farmaciștilor, este organizat conform metodologiei stabilite prin ordin al ministrului sănătății și familiei.

(2) Rezidențiatul se organizează anual, sub forma rezidențiatului pe locuri și/sau a rezidențiatului pe post, în funcție de numărul necesar de medici, estimat pe țară de Ministerul Sănătății și Familiei, în specialitățile prevăzute de Nomenclatorul specialităților medicale și farmaceutice.

(3) Preparatorii universitari se confirmă în rezidențiat după ocuparea postului, prin concurs, potrivit metodologiei prevăzute la alin. (1).“

2. La articolul 2, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Rezidențiatul pe locuri se organizează în sesiune unică și ofertează un număr de locuri pentru toate specialitățile, număr ce asigură necesarul de specialiști conform standardelor de referință din țările Uniunii Europene.“

3. La articolul 3, alineatele (1), (2) și (6) vor avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Rezidențiatul pe post se organizează în funcție de numărul de posturi solicitate de unitățile sanitare din rețeaua Ministerului Sănătății și Familiei, precum și de ministerele cu rețea sanitară proprie, conform normativelor de personal elaborate de Ministerul Sănătății și Familiei, în

specialitățile prevăzute în Nomenclatorul specialităților medicale și farmaceutice.

(2) Rezidențiatul pe post se organizează numai din motive de maximă necesitate și numai pentru zonele geoeconomice defavorizate, sub forma unei sesiuni distincte față de concursul național anual organizat cu locuri destinate pe specialități. Concursul se organizează la nivel național.

.....
(6) Ocuparea unui alt post decât cel pe care au fost confirmați ca rezidenți se poate face numai după îndeplinirea obligației prevăzute la alin. (5). Nerespectarea acestei obligații atrage răspunderea materială a rezidentului, prevăzută anume în contractul individual de muncă menționat la alin. (4).“

4. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Rezidenții efectuează pregătirea de specialitate în unitățile sanitare de stat sau private acreditate, nominalizate de Ministerul Sănătății și Familiei, stabilite în funcție și de propunerile universităților de medicină și farmacie și de capacitățile de pregătire ale unităților sanitare clinice, precum și cele ale ministerelor cu rețea sanitară proprie.

(2) Ministerul Sănătății și Familiei, precum și ministerele cu rețea sanitară proprie acordă fonduri suplimentare din sume alocate de la bugetul de stat unităților clinice care pregătesc rezidenți.“

5. La articolul 5, alineatele (1) și (2) vor avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Drepturile salariale ale rezidenților se stabilesc în condițiile legii și se acordă prin unitățile sanitare cu care au încheiat contract individual de muncă, pe baza documentelor doveditoare a frecventării stagiilor, realizării

gărzilor, emise de unitatea la care se efectuează pregătirea. Rezidenții care efectuează gardi vor fi remunerați pentru aceste activități.

(2) Drepturile salariale ale medicilor, stomatologilor și farmaciștilor rezidenți din primii doi ani de rezidențiat, în care se realizează pregătirea teoretică generală, se suportă de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății și Familiei, de la titlul «Transferuri».

6. La articolul 5, după alineatul (2) se introduce alineatul (2¹) cu următorul cuprins:

„(2¹) Pentru rezidenții care efectuează pregătire în unitățile sanitare private acreditate drepturile salariale se suportă de către acestea.“

7. La articolul 5, după alineatul (4) se introduce alineatul (5) cu următorul cuprins:

„(5) Sumele restante reprezentând drepturi de personal cuvenite medicilor, farmaciștilor și stomatologilor rezidenți și stagiați pentru perioada 1 ianuarie 2001 — 26 aprilie 2001 se plătesc de unitățile sanitare la care au fost repartizați și cu care au încheiat contracte individuale de muncă pe perioadă determinată sau nedeterminată, din bugetul de asigurări de sănătate, pe bază de acte adiționale încheiate cu casele de asigurări de sănătate.“

8. La articolul 6, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Înscrierea la concursurile de rezidențiat se poate face și imediat după promovarea examenului de licență sau/și înaintea finalizării anului de stagiatură, în vederea asigurării posibilității obținerii specializărilor la vârste mai apropiate de tendințele actuale ale standardelor internaționale.“

9. La articolul 7, alineatele (1)—(4) și (6) vor avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Stagiatura are durata de un an și se organizează după metodologia stabilită de Ministerul Sănătății și Familiei pentru absolvenții facultăților de medicină, stomatologie și farmacie care au promovat examenul de licență.

(2) Ministerul Sănătății și Familiei stabilește locurile de muncă pentru efectuarea stagiilor în unitățile sanitare acreditate, inclusiv private, care încheie cu stagiații contracte individuale de muncă pe durată determinată de un an.

(3) Unitățile sanitare care au încheiat contract individual de muncă cu medicii, stomatologii și farmaciștii stagiați primesc din Fondul pentru plata ajutorului de șomaj, pentru fiecare stagiar, pe perioada contractului prevăzut la alin. (2), o sumă lunară reprezentând 70% din salariul de bază, stabilit la data angajării, dar nu mai mult de 50% din salariul mediu lunar pe economie, publicat de Institutul Național de Statistică, la data stabilirii drepturilor. Unitățile sanitare care au încheiat contract individual de muncă cu medicii, stomatologii și farmaciștii stagiați asigură plata drepturilor ce li se cuvin, astfel: 70% de către angajator,

din contribuția pentru constituirea Fondului pentru plata ajutorului de șomaj, și 30% din Fondul de asigurări sociale de sănătate.

(4) Persoanele prevăzute la alin. (3) nu beneficiază de dreptul la ajutor de șomaj pe o durată de 2 ani de la data încheierii perioadei de stagiatură decât în condițiile în care prezintă dovada că nu există posturi vacante în rețeaua sanitară, corespunzătoare nivelului de pregătire al acestora, eliberată de Ministerul Sănătății și Familiei.

.....
(6) Medicii, stomatologii și farmaciștii care au întrerupt perioada de efectuare a stagiaturii pot solicita Ministerului Sănătății și Familiei aprobarea în vederea completării acesteia, pentru a putea obține dreptul de liberă practică.“

10. Articolul 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Statutul de medic de medicină generală, stomatolog și, respectiv, farmacist se obține după finalizarea stagiaturii.

(2) După stagiatură medicii de medicină generală, medicii stomatologi și farmaciștii pot lucra, în condiții contractuale, în cabinetul medicului specialist de medicină de familie, de stomatologie generală, respectiv al farmacistului specialist.

(3) Ministerul Sănătății și Familiei va elabora metodologia de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență, în termen de 60 de zile de la publicarea legii de aprobare a acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I.“

11. La articolul 9, alineatele (1) și (3) vor avea următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) Drepturile salariale ale personalului angajat în activitatea de cercetare științifică, clinică și de medicină preventivă, organizată pe nuclee, colective, departamente și/sau institute și care se desfășoară în cadrul unităților din sectorul sanitar, se finanțează din Fondul de asigurări sociale de sănătate și se stipulează în mod distinct în contractul unității cu casa de asigurări de sănătate, pentru fiecare an bugetar.

.....
(3) În termen de 60 de zile de la data publicării legii de aprobare a ordonanței de urgență Ministerul Sănătății și Familiei împreună cu Academia de Științe Medicale vor defini domeniile cercetării științifice clinice, de medicină preventivă și fundamentale, nucleele, colectivele, departamentele de cercetare, precum și instituțiile sanitare în care se desfășoară activitate de cercetare științifică, printr-o metodologie comună, care va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.“

Art. II. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 26 aprilie 2001, cu modificările aduse prin prezenta lege, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 17 decembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 20 decembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2001
privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, stagiaturii
și activității de cercetare medicală în sectorul sanitar**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2001 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, stagiaturii și activității de cercetare medicală în sectorul sanitar și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 14 ianuarie 2002.
Nr. 49.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 106/1999 privind contractele încheiate
în afara spațiilor comerciale**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 106 din 30 august 1999 privind contractele încheiate în afara spațiilor comerciale, emisă în temeiul art. 1 lit. P pct. 1 din Legea nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 31 august 1999, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul 2 se introduce liniuța a treia cu următorul cuprins:

„— *spațiu comercial* — orice loc sau spațiu autorizat conform reglementărilor legale în vigoare, folosit în mod obișnuit de comerciant în scopul desfășurării activității pentru care a fost autorizat.“

2. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Sunt supuse prevederilor prezentei ordonanțe și contractele încheiate în urma solicitării de către consumator a unei vizite a comerciantului pentru alte produse sau servicii decât cele pentru care consumatorul a solicitat vizita, cu condiția ca, în momentul solicitării, consumatorul să nu fi cunoscut și nici să nu fi avut în mod rezonabil posibilitatea de a cunoaște faptul că furnizarea produsului sau a serviciului respectiv face parte din activitatea comercială sau profesională a comerciantului.“

3. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — Prezenta ordonanță se aplică și în cazul punerilor de contract făcute de consumator, în condiții analoge celor specificate la art. 3 și 4.“

4. La articolul 6, litera a) și liniuța a două a literei f) vor avea următorul cuprins:

„a) contractelor pentru care valoarea totală care urmează să fie achitată de consumator este mai mică decât echivalentul în lei a 30 de euro la cursul de zi al Băncii Naționale a României;

.....
— contractul prevede o continuitate a relațiilor comerciale dintre consumator și comerciant în cadrul unor livrări succesive de produse sau de servicii;“

5. La articolul 9 alineatul 1, partea introductivă va avea următorul cuprins:

„Consumatorul are dreptul de a denunța unilateral contractul, în termen de 7 zile lucrătoare, care începe să curgă.“

6. Articolul 12 va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — În cazul denunțării unilaterale a contractelor de livrare a produselor, acestea din urmă se returnează de către consumator în următoarele condiții:

a) în starea în care au fost primite, cu eventualele modificări necesare în vederea examinării acestora;

b) cu gradul normal de uzură, cauzat de folosirea conform instrucțiunilor de utilizare care i-au fost aduse la cunoștință.“

7. Articolul 21 va avea următorul cuprins:

„Art. 21. — Contravențiilor prevăzute la art. 19 le sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.“

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 20 decembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 20 decembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 16 ianuarie 2002.
Nr. 60.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței Guvernului nr. 106/1999
privind contractele încheiate în afara spațiilor comerciale**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 106/1999 privind contractele încheiate în afara spațiilor comerciale și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 14 ianuarie 2002.
Nr. 68.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2001 pentru modificarea și completarea unor dispoziții din Codul penal referitoare la infracțiuni privind viața sexuală

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89 din 21 iunie 2001 pentru modificarea și completarea unor dispoziții din Codul penal referitoare la

8. Titlul capitolului VII va avea următorul cuprins:

„Dispoziții finale“

Art. II. — În tot cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 106/1999 privind contractele încheiate în afara spațiilor comerciale alineatele din cuprinsul articolelor vor fi numerotate cu cifre arabe cuprinse între paranteze, iar liniuțele vor fi marcate cu litere mici ale alfabetului sau cu cifre arabe, după caz.

infracțiuni privind viața sexuală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 26 iunie 2001, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul I punctul 2, alineatul 2 al articolului 198 va avea următorul cuprins:

„Cu aceeași pedeapsă se sancționează actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex între 15—18 ani, dacă fapta este săvârșită de tutore sau curator ori de către supraveghetor, îngrijitor, medic curant, profesor sau educator, folosindu-se de calitatea sa.“

2. La articolul I, punctul 4 va avea următorul cuprins:**„4. Articolul 201 va avea următorul cuprins:**

«*Perversiunea sexuală* Art. 201. — Actele de perversiune sexuală săvârșite în public sau dacă au produs scandal public se pedepsesc cu închisoare de la unu la 5 ani.

Actele de perversiune sexuală cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 15 ani se pedepsesc cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează și actele de perversiune sexuală cu o persoană între 15—18 ani, dacă fapta este săvârșită de tutore sau curator ori de către supraveghetor, îngrijitor, medic curant, profesor sau educator, folosindu-se de calitatea sa.

Actele de perversiune sexuală cu o persoană în imposibilitate de a se apăra ori de a-și exprima voința sau prin constrângere se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă fapta prevăzută în alin. 1—4 are ca urmare vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă are ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 ani și interzicerea unor drepturi.»“

3. La articolul I, punctul 5 se abrogă.**4. La articolul I, după punctul 6 se introduce punctul 6¹ cu următorul cuprins:****„6¹. După articolul 203 se introduce articolul 203¹ cu următorul cuprins:**

«*Hărțuirea sexuală* Art. 203¹. — Hărțuirea unei persoane prin amenințare sau constrângere, în scopul de a obține satisfacții de natură sexuală, de către o persoană care abuzează de autoritatea sau influența pe care i-o conferă funcția îndeplinită la locul de muncă se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.»“

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 18 decembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 20 decembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 16 ianuarie 2002.
Nr. 61.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2001
pentru modificarea și completarea unor dispoziții
din Codul penal referitoare la infracțiuni privind viața sexuală**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2001 pentru modificarea și completarea unor dispoziții din Codul penal referitoare la infracțiuni privind viața sexuală și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 14 ianuarie 2002.
Nr. 69.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 340**

din 4 decembrie 2001

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit. a) teza finală, lit. b) și alin. (2), art. 17–20, art. 21 alin. (5) și (6) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit. a) teza finală, lit. b) și alin. (2), art. 17–20, art. 21 alin. (5) și (6) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Ali Kareem Tirkan Al Shikaki în Dosarul nr. 2.384/2001 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 296C/2001, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2), art. 18–20 și ale art. 22 din aceeași ordonanță, excepție ridicată de Hashem Hamza Ali în Dosarul nr. 2.385/2001 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și de contencios administrativ. La apelul nominal în Dosarul nr. 296C/2001 se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, întrucât între acestea există o strânsă legătură. Reprezentantul Ministerului Public, în temeiul art. 164 din Codul de procedură civilă, pune concluzii de conexare a Dosarului nr. 296C/2001 la Dosarul nr. 295C/2001, deoarece cauzele au ca obiect neconstituționalitatea unor dispoziții din aceeași ordonanță a Guvernului. Curtea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, raportat la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 128C/2001 la Dosarul nr. 127C/2001.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepțiilor de neconstituționalitate. În acest sens se invocă jurisprudența Curții Constituționale, prin care aceasta s-a mai pronunțat în legătură cu constituționalitatea textelor de lege criticate și prin excepțiile de față. În consecință, se apreciază că în aceste dosare excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (5) și (6) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 urmează să fie respinse ca inadmisibile, iar excepțiile referitoare la celelalte dispoziții din lege urmează să fie respinse ca neîntemeiate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierile din 8 și 29 mai 2001, pronunțate în dosarele nr. 2.385/2001 și 2.384/2001, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit. a) teza finală, lit. b) și alin. (2), art. 17–20, art. 21 alin. (5) și (6) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România**, excepții ridicate de Ali Kareem Tirkan Al Shikaki și Hashem Hamza Ali.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate se susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 11, 16, 18, 20, 21, 23, 24, 25, 49 și 123 din Constituție, precum și ale art. 3, 5, 6, 13 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, în Dosarul nr. 295C/2001 se invocă și încălcarea prevederilor art. 2 din Protocolul nr. 4 și ale art. 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar în Dosarul nr. 296C/2000 se consideră că sunt incidente și dispozițiile art. 33 al Convenției din 1951 privind statutul refugiaților.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă, exprimându-și opinia în dosarele nr. 2.384/2001 și nr. 2.385/2001, apreciază că textele vizate de excepțiile de neconstituționalitate sunt conforme cu prevederile constituționale.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctele de vedere exprimate, apreciază că „excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17–22, în raport cu art. 23, 25 și 49 din Constituție, este neîntemeiată”, iar „în ceea ce privește raportarea art. 20 alin. (5) la dispozițiile constituționale, excepția este lipsită de obiect”. Se consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (5) din ordonanța criticată, care permite restrângerea dreptului la liberă circulație în cazul străinilor solicitanți ai statutului de refugiat este neîntemeiată în raport cu art. 25 și 49 din Constituție, în schimb „în raport cu art. 20 alin. (1) din Constituție prin încălcarea art. 5 CEDO și art. 2 din Protocolul nr. 4 CEDO este întemeiată”. Se apreciază, de asemenea, că art. 13 alin. (1) lit. a) din ordonanța criticată este constituțional „în raport cu dispozițiile art. 16, art. 18, art. 24, art. 11 alin. (2) și art. 20 alin. (2) din Constituție”. Se mai arată că dispozițiile art. 20 alin. (5) în redactarea criticată au fost abrogate prin Legea nr. 323/2001, iar prevederile art. 21 alin. (6) din ordonanță au fost modificate prin aceeași lege, astfel încât excepția de neconstituționalitate ridicată cu privire la aceste dispoziții este lipsită de obiect. În ceea ce privește incidența dispozițiilor CEDO se arată că „dreptul de a obține statutul de refugiat nu este un drept garantat de CEDO și nici nu este un drept civil în sensul articolului 6 din CEDO”. Se apreciază însă că „o problemă serioasă rămâne articolul 22 din ordonanță, conform căruia solicitantul rămâne în zona de tranzit sau poate fi cazat în centre

speciale de primire și cazare“ și, în consecință, se arată că „reglementarea nu este suficient de previzibilă și nu este de natură a înlătura arbitrariul deoarece, în practică regimul în care se află solicitanții este asemănător stării de detenție, aspect de natură a ridica probleme din punctul de vedere al art. 5 alineat 1 din Convenție“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

Obiectul excepțiilor de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România:

— Art. 9 alin. (5) și art. 13 alin. (1) lit. a) teza finală, lit. b) și alin. (2), privind procedura ordinară de acordare a statutului de refugiat;

— Art. 17—20, referitoare la procedura accelerată de acordare a statutului de refugiat;

— Art. 21 și 22, privind procedura în cazul cererilor pentru acordarea statutului de refugiat depuse în punctele de control pentru trecerea frontierei de stat.

Autorii excepțiilor de neconstituționalitate susțin că textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții constituționale: art. 11 — tratatele ratificate de Parlament; art. 16 alin. (1) — egalitatea cetățenilor; art. 18 — cetățenii străini și apatrizii; art. 20 — tratatele internaționale privind drepturile omului; art. 21 — accesul liber la justiție; art. 23 — libertatea individuală; art. 24 — dreptul la apărare; art. 25 — libera circulație; art. 49 — restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 123 — înlăturarea justiției.

În susținerea neconstituționalității textelor de lege criticate se invocă și încălcarea dispozițiilor art. 3, 5, 6, 13 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții care privesc interzicerea torturii, dreptul la libertate și la siguranță, dreptul la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv și interzicerea discriminării. De asemenea, se invocă încălcarea „art. 2 din Protocolul nr. 4 și art. 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția europeană a drepturilor omului“, precum și art. 33 al Convenției din 1951 privind statutul refugiaților, fără însă să se indice în mod concret în ce anume constau aceste încălcări.

Analizând excepțiile de neconstituționalitate ridicate, Curtea Constituțională constată că textele de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din documentele internaționale invocate și în aceste dosare.

I. Astfel, prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 11 iulie 2001, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (5) și ale art. 21 alin. (6) (referitoare la caracterul definitiv și executoriu de drept al hotărârii pronunțate în primă instanță) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, statuând, în esență, că aceste prevederi încalcă dreptul la apărare garantat de art. 24 din Constituție, întrucât „hotărârea primei instanțe este definitivă și executorie, această hotărâre urmează a fi pusă în aplicare imediat. Drept urmare, în exercitarea căii de atac a recursului (care nu este suspensiv de executare), solicitantul, nemulțumit de soluția de respingere a cererii sale de către prima instanță, nu va mai putea să beneficieze efectiv de dreptul de a se apăra în fața instanței de recurs“.

Ulterior pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 176 din 29 mai 2001 a fost adoptată Legea nr. 323 din 27 iunie 2001 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 27 iunie 2001, lege prin care a fost abrogat art. 20 alin. (6) din ordonanță, iar art. 20 alin. (5) și art. 21 alin. (6) au fost modificate. Ca urmare, prin Decizia nr. 209 din 28 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 25 octombrie 2001, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 20 alin. (5) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 nu mai pot constitui obiect al controlului de constituționalitate, iar excepțiile de neconstituționalitate referitoare la acestea au devenit inadmisibile, în temeiul prevederilor art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată. În temeiul aceluiași dispoziții legale, prin Decizia nr. 238 din 5 iulie 2001, nepublicată, Curtea Constituțională a respins, ca devenită inadmisibilă, și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000.

II. Referitor la excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17—20 și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, dispoziții de lege criticate, de asemenea, ca fiind neconstituționale, Curtea constată că și acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate și, prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001, excepțiile au fost respinse ca fiind neîntemeiate. Tot ca neîntemeiată a fost respinsă prin Decizia Curții Constituționale nr. 238 din 5 iulie 2001 și excepția de neconstituționalitate a art. 13 alin. (1) lit. b) din ordonanța criticată, decizie prin care s-a reținut că „acest text de lege garantează dreptul la apărare și dreptul la interpret, fiind în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 24 și art. 127“.

III. În ceea ce privește susținerea referitoare la contrarietatea dintre prevederile art. 9 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 și dispozițiile art. 49 din Constituție, prin Decizia nr. 238 din 5 iulie 2001 Curtea Constituțională a statuat că „textul criticat permite restrângerea dreptului de liberă circulație în cazul străinilor solicitanți ai statutului de refugiat, restrângere care este conformă cu dispozițiile constituționale, deoarece ea are loc numai pentru motivele enumerate de text, care coincid cu cele prevăzute în art. 49 din Constituție“.

IV. În legătură cu invocarea încălcării unor dispoziții din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001 Curtea a reținut că textele de lege criticate „nu opresc, în realitate, părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil“.

De asemenea, cu referire la susținerea privind încălcarea dispozițiilor art. 33 al Convenției din 1951 privind statutul refugiaților, prin Decizia Curții Constituționale nr. 209 din 28 iunie 2001 s-a constatat că acestea nu sunt incidente în cauză, întrucât „art. 33 al Convenției din 1951 stabilește cazurile în care un refugiat nu poate fi expulzat sau returnat de către un stat contractant“.

În plus, în acest dosar se invocă și încălcarea „art. 2 din Protocolul nr. 4 și art. 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția europeană a drepturilor omului“. Analizând conținutul acestor prevederi se constată că ele sunt în sensul dispozițiilor art. 49 alin. (1) din Constituție, astfel încât, pentru argumentele expuse cu prilejul înlăturării susținerilor de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, critica nu poate fi reținută.

Curtea Constituțională constată că argumentele care au fundamentat deciziile citate anterior își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței sale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește art. 22 alin. (1),

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenite inadmisibile, excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (5) și (6) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de Ali Kareem Tirkan Al Shikaki și Hashem Hamza Ali în dosarele nr. 2.384/2001 și nr. 2.385/2001 ale Tribunalului București — Secția a V-a civilă și de contencios administrativ.

2. Respinge excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 9 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit. a) teza finală și lit. b), art. 17—art. 20 alin. (1)—(4), art. 21 alin. (5) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de aceiași autori în aceleași dosare.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 decembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL INDUSTRIEI ȘI RESURSELOR

ORDIN

privind aprobarea Programului de restructurare a Societății Comerciale „IAR” — S.A. Brașov pentru perioada 2001—2002

Ministrul industriei și resurselor,
în conformitate cu Hotărârea Consiliului Suprem de Apărare a Țării nr. 0102/2001 privind aprobarea Programului de restructurare a capacităților de producție militară din sistemul producției de apărare,
având în vedere Strategia de restructurare a industriei de apărare, aprobată în ședința de Guvern din data de 25 octombrie 2001,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 19/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Industriei și Resurselor, cu modificările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/1999 privind protecția socială a persoanelor ale căror contracte individuale de muncă vor fi desfăcute ca urmare a concedierilor colective, aprobată cu modificări prin Legea nr. 312/2001,
emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă Programul de restructurare a Societății Comerciale „IAR” — S.A. Brașov pentru perioada 2001—2002.

(2) Derularea activităților din Programul de restructurare a Societății Comerciale „IAR” — S.A. Brașov pentru perioada 2001—2002 se va face în corelare cu alocarea fondurilor aferente acestora.

(3) Ca urmare a concentrării activităților productive pe tipuri de capacități și a reorganizării fluxurilor de fabricație, personalul Societății Comerciale „IAR” — S.A. Brașov se diminuează începând cu anul 2002 cu 380 de salariați.

Art. 2. — Personalul disponibilizat prin aplicarea programului de restructurare prevăzut la art. 1 beneficiază de pre-

vederile Legii nr. 312/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 98/1999 privind protecția socială a persoanelor ale căror contracte individuale de muncă vor fi desfăcute ca urmare a concedierilor colective.

Art. 3. — Societatea Comercială „IAR” — S.A. Brașov va participa la sprijinirea serviciilor privind consilierea și orientarea profesională a salariaților disponibilizați.

Art. 4. — Consiliul de administrație și conducerea executivă ale Societății Comerciale „IAR” — S.A. Brașov vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

București, 27 decembrie 2001.
Nr. 452.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2—4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro